

[Ib Christensen]

Det Danske Stålvalseværk er i sin oprindelse et protektionistisk foretagende, og det kunne være rigtigt at opbygge det dengang, da vi under krigen havde en vanskelig forsyningsssituation. Men senere opretholdt man det ved protektionistiske midler, med skrot-eksportforbud o. lign. Det gjorde man i mange år, indtil EF aflivede dette eksportforbud vedrørende skrot. Man kan sige, at det er ikke beklageligt ud fra vort synspunkt. Man kan måske ikke sige, at EF-stålordninger i sig selv har været til skade for Stålvalseværket, for de har jo været med til at jobbe EFs stålpriser op over verdensmarkedsprisen – altså også protektionisme – men det, der nok har skadet Stålvalseværket meget, er naturligvis, at en række EF-lande med voldsomme beløb, med enorme milliardbeløb – for Frankrigs vedkommende i løbet af få år alene 70 mia kr. – har postet skatteydermidler i deres stålproduktion. Det er klart, at der er få virksomheder, der under de betingelser kan klare sig.

Det spørgsmål melder sig derfor, om vi skal tage konkurrencen op med andre landes statskasser. Det mener vi ikke vi skal gøre, hverken når det drejer sig om landbrug eller om andre former for erhvervsvirksomhed. Det har vi simpelt hen ikke bund i kassen til, og det er simpelt hen heller ikke rigtigt ud fra danske forsyningsmæssige interesser. Vi er interesseret i de lavest mulige stålpriser, med den industristruktur, vi har, og vi importerer næsten alt vort stål. Derfor kan det ikke være vores anliggende, vores interesse, hverken som skatteydere, som forbrugere eller som stålforbrugere ved kunstige midler at holde liv i noget, som alligevel ikke kan klare sig, delvis altså på grund af andre faktorer end dem, vi er herre over.

Det kommer ikke bag på os, at man nu så kort efter igen søger om ny kapital til Stålvalseværket, og ligesom andre ordførere kan jeg også forudse, at det nok ikke bliver sidste gang, man vil kræve skatteydermidler postet i dette foretagende. Læser man bemærkningerne igennem, kan man se, at de fra først til sidst er behæftet med enorm usikkerhed omkring den kommende udvikling. Derfor er det at forudse, at det nok ikke bliver sidste gang, man vil bede om disse midler. Man kan tilføje, at det vel kun er at trække pinen ud, hvis man igen poster midler deri.

Jeg vil ligesom SFs ordfører gerne have at vide, hvem det er, der ejer dette stålvalseværk, og hvorfor de ikke selv vil skyde midler i foretagendet. Det kunne være interessant at få at vide. Det er i hvert fald det mindste krav, den danske offentlighed kan stille, at få at vide, hvem der ejer dette værk, og hvorfor de ikke selv er villige til at skyde midler i foretagendet, sådan at det kan reds.

På den baggrund, jeg her har nævnt, må vi naturligvis blankt afvise at medvirke til dette lovforslags vedtagelse. Vi agter at stemme imod.

Industriministeren (Erling Jensen):

Selv om det måske kunne gå i glemme efter det sidste indlæg, skal jeg da benytte lejligheden til at takke for, at der synes at være et overordentlig stort flertal i denne sal, der vil være med til at give Stålvalseværket den økonomiske håndsrækning, der er beskrevet i lovforslaget. Det takker jeg for.

En række af de spørgsmål, der er rejst, egner sig til besvarelse i udvalgsarbejdet, og det er jeg helt beredt til.

Jeg kan allerede her understrege, at den bonusordning, hr. Fogh Rasmussen peger på, er et led i rekonstruktionsplanen, og jeg er vidende om, at der netop i disse dage forhandles om en sådan.

Jeg kan over for hr. Kjelgaard nævne, at når skrotaftalen ikke er bragt i hus pr. 1. april, skyldes det – måske ikke særlig overraskende – at parterne ikke er enige om dens indhold. Der arbejdes videre, og vi arbejder fra dansk side naturligvis meget ihærdigt ud fra de synspunkter, vi har.

Hr. Kjelgaard spørger, om der er tale om klare og utvetydige krav til andre investorer end staten. Det er der. Der er tale om som en klar og utvetydig forudsætning for statens indskud, at de andre indskud finder sted i overensstemmelse med det, jeg har opgivet.

Jeg skylder vel at sige til hr. Arne Bjerregaard, der beder mig om nogle garantier, at sådanne ville jeg finde det aldeles ukorrekt at give. Man kan ikke give garantier for, at fremtiden for en meget stor erhvervsvirksomhed, der er overordentlig afhængig af internationale konjunkturer, vil få det forløb, man har søgt at beskrive. Jeg tror, det kan siges, at man har søgt at være så omhyggelig